

142 קהילה קהילת קהילות בשבת

אין להתיאש מאף יהודי

סיכום ההוראה מפרשת פרה אדומה:

א) כאשר רואים יהודי שבגלוי אין ניכרת עליו כל דבקות בהוי' אלקים חיים, הוא נראה כאינו חי רחמנא ליצלן,

עלולים לחשוב: מאחר שפלוגי מתדרדר לדרגה כה נחותה, הרי הוא אבוד רחמנא ליצלן, על זה אומרים, ש'משה רבינו נתן את הכוח לטהר כל יהודי, אפילו מי שנטמא בטומאת מת רחמנא ליצלן.

יוצא-לאור על-ידי
"ועד הקהלת קהילות"
שעל-יד צעירי אגודת חב"ד העולמית
383 Kingston Ave.
Brooklyn NY 11213 #142
טל': 493-7673 (718)
דואר אלקטרוני:
HebrewCommittee@juno.com
אינטרנט:
http://www.moshiach.net/blind

אינו אלא לתורה תמימה בלי כל פשרות. חלק אחד, השלילה, הושלם כבר על ידם. הם שברו את הפסלים שהיו אצל חלק מהוריהם. הם נוכחו כי השיטות מעשי ידי אדם שהחזיקו בהם לפני ארבעים חמישים שנה הם שוא. יש רק להביאם לחלק השני, לחיוב: לימוד התורה וקיום המצוות.

(לקו"ש חלק ד', הוספה ב)

עכשיו זמן מגיפה!

עתה זמן מגיפה, רחמנא ליצלן, כפי שאמר כ"ק מו"ח אדמו"ר שהקב"ה הצית את כתלי הגלות. אין צורך להוכחות והסברות לכך, כי הדבר נראה באופן מוחשי.

(לקו"ש חלק ד', חקת)

באופן מוחשי נראה שכמה וכמה מישראל בחוץ לארץ ובארץ הקדושה תבנה ותכונן נאבדים ליהדות. הם צועדים בדרך עקלתון המובילה אותם לידי כך שיהיו, חס ושלום, למתנגדים להוי' ולתורתו.

בזמן כזה, זמן של דליקה, זמן בו עלולים ילד או ילדה יהודים להיאבד מן היהדות – בזמן כזה אין צורך ללכת לבית דין ולעיין בספרים אם מותר לבטל שעה של לימוד לשם כך אם לאו, ושאלות דומות אחרות – שכן מסוכן לדחות כל דקה: עת לעשות.

(לקו"ש חלק ב', פנחס)

ללמד זכות על ה"אובדים"

שעוד לפני (ועל אחת כמה וכמה ביחד עם) הפעולה להשיב ה"אובדים" ו"הנדחים", צריך להסתכל עליהם בעין טובה וללמד זכות עליהם (החל מהלימוד זכות שסיבת היותם "אובדים" ו"נדחים" אינה באשמתם, להיותם תינוקות שנישבו),

ומה גם שהלימוד זכות כשלעצמו פועל שיהיו "כאבידה המתבקשת (ונמצאת) דכתיב תעיתי כשה אובד", שיחזרו למקומם (מעמדם ומצבם) האמיתי באופן ד"תשא את ראש" – "והשתחו לה' בהר הקודש בירושלים", על שם יראה ועל שם שלום, שלימות היראה.

(מש"ח ש"פ נשא, ט"ז אדר ה'תשנ"א - מוגה)

חלק ביתרון חברו

על ידי ההתעסקות עם אלו הרחוקים עדיין מה' ותורתו, לקרבם ולעשותם בעלי תשובה, הנה על ידי שפועל בהזולת העילוי דתשובה, יש לו חלק ביתרון האור של חברו.

ועל ידי כל זה מקרבים ביאת המשיח ד"אתא לאתבא צדיקיא בתיובתא".

(לקו"ש חלק י', ויחי א')

לכל יהודי יש את הנקודה הפנימית

כשאדם עוסק בקירוב יהודים ליהדות והוא נתקל ביהודי שלעת עתה רחוק הוא מכך, אין לו להבהל ולהתיאש, כיון שבנפשו פנימה יש בתכלית הקליטה וההנחה כל הענינים שעל יהודי להאמין בהם, והנחה זו בלתי מוגבלת היא, שכן זו כל מהותו, יש רק לסלק את הדברים המעלימים, ואז מתגלית פנימיותו.

(לקו"ש חלק ב', הוספות - חג השבועות)

יש רעבתנות לדבר ה'

העובדה שלאחרונה כמה התעוררות חזקה בין הדור הצעיר, כפי שנקראת על ידם "לשוב אל המקורות". הם רעבים וצמאים לדבר ה', אלא שחלק מהם אינו יודע היכן נמצא דבר ה', ואין הדבר תלוי אלא באלה הנמצאים כבר בתוך המים – אין מים אלא תורה (ב"ק יז, א וש"נ), שיסבירו להם שרעבונם וצמאונם

לעילוי נשמת ר' מנשה ב"ר רפאל ע"ה מור נלב"ע ג' אדר ה' תהא שנת נפלאות טובות לרגל סיום אמירת הקדיש – י"א חודש ובמהרה יקוים היעוד "והקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ל הקדוהיל קדהילות

רעיונות לפרשיות השבוע מתורתו של משיח, מעובדים ומתורגמים ללשון הקודש

"ולקחתי" דווקא על יין

לאחר מכן התחיל השלב השני, שבו בני ישראל החלו להתעלות ולהתקדש בכוח עצמם. כאן כבר הופיעה עבודה עצמית שלהם, שעל ידה התכוונו (ונעשו ראויים) לקבלת התורה בזכות התקדשות זו שלהם, התעלו והזדככו, עד שבהגיעם לקבלת התורה נעשו ראויים לתואר "גוי קדוש". לזה רומזת הלשון הרביעית – "ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלוקים".

א. בתחילת פרשתנו מצווה הקב"ה את משה רבנו לחזור ולבשר לבני ישראל את בשורת הגאולה. הבשורה הזאת נאמרה בארבעה לשונות של גאולה: "והוצאתי", "והצלתי", "וגאלתי", "ולקחתי". לזכר ארבע לשונות אלה תיקנו חז"ל לשונות בליל בסדר ארבע כוסות של יין.

נשאלת כאן השאלה, מדוע אנו מציינים את ארבע הלשונות של הגאולה דווקא באמצעות כוסות יין ולא על ידי המצה. שהיא עיקר הסדר? אולם מצות אנו לוקחים דווקא שלוש ולא ארבע!

ד. זהו גם ההבדל המהותי שבין המצה ליין: המצה היא 'לחם עוני', והיא מסמלת את מצבם של בני ישראל במצרים.

כשם שבמצה עצמה אין טעם, כך עבודתם של ישראל במצרים לא הייתה מתוך טעם והשגה – שמעידים על דרגה רוחנית מסויימת – אלא כל כולה באה מלמעלה, מצד הקב"ה, בדרגה זו יש רק שלוש לשונות של גאולה – "והוצאתי", "והצלתי", "וגאלתי".

אולם היין, שיש בו טעם, מסמל שלמות גבוהה יותר בעבודת ה', שבה כבר יש התעלות אישית ודרגה רוחנית גבוהה, שבאה על ידי עבודה,

לכן דווקא ביין באים לידי ביטוי כל ארבע לשונות הגאולה, ובכללן "ולקחתי", המכוונת למתן התורה על הר סיני, זו הסיבה שאנו לוקחים בליל הסדר דווקא שלוש מצות – כנגד שלוש הלשונות הראשונות של הגאולה, ורק היין הוא כנגד כל הארבע לשונות של הגאולה.

ראש חודש והגאולה

והנה, ב"ראש חודש" ישנה הדגשה מיוחדת בנוגע לכללות זמן הגאולה, כי - "ראש חודש" ענינו חידוש (מולד) הלבנה, וענין זה קשור עם החידוש שיהי אצל בני ישראל בגאולה העתידה - "שהם עתידים להתחדש כמותה", ועד לתכלית השלימות שבזה - מילוי הלבנה, "קיימא סיהרא באשלמותא".
.. ועל פי זה מובן בפשטות (אפילו ליהודי פשוט) הענין ד"הם עתידים להתחדש כמותה" - חידוש במציאותו האמיתית של יהודי, כלומר, בעניני קדושה, תורה ומצוותי, שתכלית השלימות בזה תהי בגאולה העתידה. ומזה מובן שכללות הענין דראיית מולד וחידוש הלבנה מזכיר לכל אחד ואחד מישראל (אפילו לפשוט שבפשוטים) אודות הגאולה העתידה - "שהם עתידים להתחדש כמותה".

(משיחת ש"פ משפטים, מבה"ח וער"ח אדר ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

ב. התשובה היא, שגם שלוש המצות קשורות ללשונות הגאולה, אלא שענין המצה קשור רק לשלוש מתוך ארבע הלשונות, ואילו השלמות של כל ארבע הלשונות יכולה להתבטא דווקא על ידי היין ולא על ידי המצה.

כשמתבוננים בארבע הלשונות של הגאולה רואים מיד, ששלוש מתוכן עוסקות בגאולה ממצרים – "והוצאתי", "והצלתי", "וגאלתי". הלשון הרביעית – "ולקחתי" (אתכם לי לעם) – מוסבת לא על עצם היציאה ממצרים אלא על מתן תורה, שבה לקח אותנו הקב"ה להיות לו לעם.

ג. יש כאן בעצם שתי דרגות כלליות ביציאה ממצרים, הדרגה הראשונה – עצם היציאה מהגלות. בני ישראל, מצד עצמם, עדיין לא היו ראויים לגאולה, הם היו שקועים עמוק בתוך טומאת מצרים, והקב"ה נגלה עליהם ברגע האחרון וגאלם.

(מעובד מלקו"ש חכ"ו, עמ' 43)